

Szabolcska Mihály:

H I T V A L L Á S

Az én hitem nincsen betűkbe zárva,
Az én hitem a szeretet világa,
Itt, ebben él csak igazán.
Nem okoskodó könyvek leveléről:
Édesanyám meleg szívéből
Szállt a szívembe hajdanán.

Már akkor az első csodás imádság
Áhítatában bontogatta szárnyát,
Ott láttam Istent legelőbb.
Ottan jelent meg színről-színre nékém,
Édesanyám meleg szemében
Arasznyi nyoszolyám előtt.

Jártam azóta el-szét a világban,
De igazában Istent sose láttam,
Mint gyermeki szemekkel ott!
Kerestem nagy, felséges templomokban,
De a mi kisdéd házikónkban,
Tudom, hogy inkább ott lakott!

Az én hitem a szeretet világa...
És hirdetem azóta a világba,
Hogy Isten van, hogy Isten él!
De ritmusos, bős, nagy imádságoknál:
És szemforgató ábrázatoknál:
Neki egy kis szeretet többet ér!

Közlő: Török Valéria és Irén

* * * * *

Sűrű sötét van mindenfelé

2. Jézus, Te vagy a hajnali fény, Te vagy a nap ragyogása.
Te vagy az Isten lényé maga, arcának tündöklő mása.
És aki Téged már megtalált, szívében ott a béke,
Te lettél annak örökre már oltalma és menedéke.

3. Nem vagyok más, csak üres edény, tölts meg hát Lelkeddel engem!
Igédnék áldott, szent ereje hadd munkálkodjék már bennem!
Rajtam keresztül áradj, Uram, ragyogjon fényed szerete,
Hogy általam sok-sok árva szív békéjét Benned meglelje.

4. Amerre járok, merre kelek, Te légy, Uram, a vezérem,
Hogy saját tervem, akaratom ne legyen többé énnékem.
Ne éljek többé már soha én, Lelkeddel élj Te bennem!
Majd általlépve a gyöngykapun, Uram, engedj Hozzád mennem!

„A szeretet nem keresi a maga hasznát...” – 1Kor 13,5

Egy kisfiú már gyerekkorában megismerte Jézust. Befogadta Isten szeretetét a szívébe.

Édesapja és édesanyja meghalt, mind a kettő a katonaságnál dolgozott, s haláluk után a gyermek ott maradt. Így hívták: a kis Vilmos, a század fia. Amikor befogadta Jézust, olyan ragyogó lett a szeme! Így is hívták a katonák: a ragyogó szemű gyerek. Ez a gyerek imádkozott. Nem azért, hogy ő mi mindent kapjon, hanem így: „Úr Jézus, mentsd meg ezeket a katonákat, segíts, hogy el ne vesszenek, hanem valami módon megmenekülhessenek!” Amikor Jézusról beszélt nekik, kinevették, butának mondták.

Aztán egyszer ez a század nyári gyakorlatra ment. (Az igaz történetet maga a százados írta le így:) Azt mondtam az őrmesternek: „Ne vigyük el a kis Vilmost gyakorlatra, gyenge gyerek, nem fogja kibírni.” Az őrmester azt válaszolta: „Ne hagyjuk itthon, mert a többiek egész évben csúfolni fogják; azt mondják majd neki: olyan gyenge legény vagy, hogy még a nyári táborozásra sem vittünk el.” Így hát elvittük. – Abban az évben nagyon durva újoncaink voltak. Rengeteg csínytetek, Már azt mondtam az őrmesternek, hogy ezt nem lehet tovább tűrni. Szigorúan meg kell büntetni a tetteseket, mert különben nem lesz rend a táborban. Akárki legyen egy esetleges újabb csínytet elkövetője, megkorbácsolatom.

Pár nap múlva történt, hogy az egyik reggelre az egész tábor területén lerontották a céltáblákat, úgyhogy nem lehetett lögyakorlatot tartani. Elkezdődött a nyomozás. Minden nyom abba a barakkba vezetett, ahol a kis Vilmos is lakott. A százados sorba állította a barakk lakóit. Ott álltak vigyázban... - Fiúk! Az éjjel valaki lerontotta a céltáblákat. Álljon elő! Ki volt az? – Néma csend. Senki nem mozdul... - Ha senki nem vállalja, a barakk összes lakóját megbüntettem. Mindenkit megkorbácsolatok! – Ismét néma csend... - Fiúk! Hát legyen valaki férfi! Vállalja! És a többi szabad! – A nagy csendben kilép a sorból a kis Vilmos. Ott áll a többiek előtt. A százados ránéz: Fiú, ezt te nem tudhattad megtenni! – Százados úr azt mondta, ha vállalja, a többi szabad. Én pedig vállalom.

Életem legkellemetlenebb pillanata volt – írja a százados. Valóban szavam adtam. Nem tudtam mást tenni, meg kellett korbácsolatnom a kis Vilmost. A többiket azzal büntettem, hogy nézniük kellett... - Ott állt az egész század vigyázban. Vilmos levetette ingét. Akkor láttuk, hogy milyen vézna, gyenge gyerek. Amikor az első ütés csattant a hátán, leesett a földre. Egy kicsi sikoly hagyta el száját. Abban a pillanatban előugrott a század „fekete báránya”, a gonosz Jimmy, és ezt mondta: Hagyjátok abba! Én voltam! A kis Vilmos a földről szólalt meg:

Százados úr! A Jimmynek nem lehet már semmi baja, én elszenvedtem a büntetést, Jimmy szabad!

Jimmy szabad volt, de a kis Vilmost elvitték a kórházba... Másnap elmentem meglátogatni őt. A folyosón találkoztam az orvossal, s érdeklődtem a gyermek állapota felől. – Sajnos, a gyermek meg fog halni, mondta. Gyenge volt nagyon, csak ez a korbácsütés kellett neki. Súlyos tüdővérzése van, nem tudunk rajta segíteni. – A következő látogatásomkor ezt mondta el az orvos: Meghatottan léptem a kórterembe, de az ajtónál nem jutottam tovább. Az ágyon ott feküdt a kis Vilmos. Soha ilyen szemeket nem láttam! Ragyogtak, mint a csillagok. Az ágy mellett ott térdelt egy katona, és zokogva kérdezte: „Mondd, Vilmos, hogy voltál képes ezt megtenni értem? Elszenvedni a korbácsot, - hogy voltál képes?” – A fiú nagyon halkán válaszolt: Annyiszor beszéltem nektek Jézusról. Őt nem csak megkorbácsolták értünk, Ő a véres vállára felvette a keresztet. Három órán keresztül függött ég és föld között. Ti nem értettétek... Jimmy! Most már érted? – Zokogva hangzott a válasz: „Most már értem!”

Három nap múlva volt a kis Vilmos temetése. Az egész század sírt, egy szem sem maradt szárazon. A kis keresztre odaírtuk: „Értünk halt meg!” – De mindenkinek eszébe jutott a nagy kereszt a Golgotán, ahol Isten Fia értünk halt meg!